

τα τῆς διαφορᾶς, τῆς πτωχείας τῆς πολυτελείας, τῆς ἀμαθείας. Δύνασθε νὰ ἐκριζώσητε ἐκ τῶν σπλάγγων αὐτῆς τὰς βαθείας ρίζας τῶν κακῶν τούτων; Ὁχι. Δύνασθε νὰ μετριάσητε τὰ κακὰ ταῦτα, δηλαδή, συγχωρήσατέ μοι τὴν ἔκφρασιν, νὰ κατορθώσητε ὅπως αἱ βαθεῖαι αὐτῶν ρίζαι παράγωσι δένδρα, ἅτινα νὰ ἀποδίδωσιν ὀλιγωτέρους δηλητηριώδεις καρπούς; Ναί.

Μὴ πιστεύητε εἰς ὅτι λέγουσιν, ὅτι δηλαδή θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ κόσμος θὰ κατοικηθῇ ὑπὸ ἀγγέλων. Οὐχί! Καὶ ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζόμεθα παντελῶς μετὰ τοῦ Δουμᾶ, ἀλλὰ ἀναλογιζόμενοι ποία ἦτο ἡ κατάστασις ἐν γένει τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καὶ ποία ἡ τοῦ νῦν, δέον ὅπως ἔχωμεν δι' ἐλπίδος τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν τελειοποιήσιν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Δὲν διῆλθεν ἡ ἀνθρωπότης, ὡς πολλοὶ δισχυρίζονται, διὰ τοῦ χρυσοῦ τὸ πρῶτον αἰῶνος. Οὐχί! ἀλλὰ διὰ τοῦ λιθίνου, εἶτα διὰ τοῦ σιδηροῦ καὶ ἤδη εὐρίσκεται ἡ μᾶλλον ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀργυροῦν αἰῶνα. Μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες παρηκολούθησαν τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς σταθμοῦ, μόνον ἐκεῖνοι λέγω, δὲν ἀπολλύουσι τὰς ἐλπίδας αὐτῶν περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου. Τί ἦτο ὁ προϊστορικός ἀνθρώπος; Τί ἔτρωγε καὶ τί ἐνεδύετο; ὅποια ἦσαν αἱ ἀρχαί του; ὅποια ἡ ἠθικὴ του . . . Δὲν ἀπελπιζόμεθα λοιπὸν, δὲν φρονοῦμεν, ὅτι μετ' ὀλίγον πᾶς κοινωνικός δεσμός θὰ ἐκλείψῃ καὶ ὅτι ἐντός τοῦ αὐτοῦ καταστήματος θὰ διαιτῶνται τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων τὰ τέκνα, ὡς λέγει ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ ὁ Δουμᾶς. Ὅταν ἀναλογιζόμεθα ὅτι ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς καλλιέργειας κατώρθωσε τὴν ξυλώδη ρίζα τοῦ δαυκίου νὰ μετατρέψῃ εἰς γλυκυτάτην τροφήν, δὲν ἀπελπιζόμεθα ἐπὶ τῇ βελτιώσει τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἄντι δὲ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος νὰ δημοσιεύῃ καὶ δικηρὺν ὅτι ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως νόμων καὶ τῆς παραγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, ἡ γυνὴ γίνεται δικαστὴς καὶ ἐκτελεστὴς τῶν ἀποφάσεών της, ἀντὶ νὰ λέγῃ αὐτῇ φόνευσον